

Lakomec z Javorné

Kdesi v zejbišské rychtě (*menší správni a hospodářská územní jednotka rozsáhlejšího panství*) žil před mnoha lety strašný lakomec. Když přišel jeho čas a smrt mu stála v hlavách postele, prosil, aby mu dali pod hlavu do rakve polštář, na kterém spával, aby neležel v hrobě jen tak na tvrdém dřevě.

Při počítání dědictví scházelo mnoho peněz. „Jistě jsou v polštáři, který si vzal stařec s sebou,“ řekli si pozůstalí.

Vykopali znovu hrob a otevřeli rakev. Mrtvý ležel na břiše. V polštáři pak bylo skutečně mnoho stříbrňáků. Mrtvý se však tak silně zakousl do podhlavníku, že ho nikdo od něho neodtrhl.

Zatloukli proto rakev opět hřebíky, zasypali hrob a nechali mrtvého s jeho milovanými penězi. Nikdo už po nich nedychtil! Srdce lakomce je tvrdé i ve smrti!

Stachovský zápis; rukopis bez identifikace cca 70. léta 20. st.

Vina a nevina

Jednou pán Kašperku uvrhl do vězení nevinného tovaryše z Kašperských Hor a chtěl ho hlady umořit. V té době šla jedna podruhně (*nemajetná nájemnice*) z Hor do zámeckého lesa na dříví. Jak se tak shýbala, tu se jí mezi nohama proplazil had s kouskem zlata v tlamě. Žena jej chtivě následovala a čekala, jestli zlatý valoun někde upustí. Had se však v klidu prosmykl do jedné díry v hradbách. Najednou jí kolem hlavy zavířil list papíru. Zvedla hlavu, nad ní bylo zamřížované okénko. Zvedla list ze země a na něm bylo cosi napsáno. Slabikovala si z něj: „Musím zde umřít hlady, jestli mi nepomůžeš! Jdi do městského kostela, tam se za oltářem nalézá šedý kámen. Když jej zvedneš, odkryje se tajná chodba, která vede až do mého vězení. Tou chodbou mi, prosím, přines jídlo a pití. Bůh se ti za to jistě odmění, vždyť zachráníš nevinného!“ Žena se chvatně vrátila do města, aby mladíka zachránila. Několikrát navštívila zmíněný kostel, avšak stále tam někdo byl, a tak si netroufala kámen zvednout. Po několika dnech vězeň v hladomorně zemřel. Ve stejnou chvíli padla tato žena mrtvá k zemi.

Stachovský zápis, b.v.

